

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoPr/4/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2711208689
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2711208689.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Iveta Jankovičová a členov senátu JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holič v právnej veci žalobcu: Ing. U. W., nar. XX.XX.XXXX, T. č. XX, XXX XX T., štátny občan SR, zastúpený advokátkou: Mgr. Gabriela Janíková, so sídlom Hviezdoslavovo nám. 7, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: SKAND Skalica, spol. s.r.o., so sídlom Nádražná 26, 909 01 Skalica, IČO: 33 101 560, zastúpený splnomocnencom: Řehák & Tisoň, spol. s.r.o., so sídlom Komenského 437/62, 909 01 Skalica, IČO: 47 235 349 o zaplatenie náhrady mzdy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku v časti náhrady trov konania v časti nároku náhrady mzdy za 12 mesiacov a na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Skalici č.k. 1 Cpr/1/2011-222 zo dňa 31. októbra 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu I. stupňa sa v merite veci a v priznaní náhrady trov konania p o t v r - d z u j e.

V časti náhrady trov konania nároku náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov sa rozsudok súdu I. stupňa r u š í.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za čas od 1.4.2009 do 30.6.2010 v sume 10.853,70 eur brutto, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.6.2009 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.7.2009 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.8.2009 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.9.2009 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.10.2009 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.11.2009 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.12.2009 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.1.2010 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.2.2010 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.3.2010 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.4.2010 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.5.2010 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.6.2010 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.7.2010 do zaplatenia, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.8.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania v časti nároku náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov. A zároveň, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania a to trovy právneho zastúpenia v sume 1.514,04 eur splnomocnenkyňi žalobcu artvocate - advokátska kancelária, s.r.o., Hviezdoslavovo nám. 7, 811 02 Bratislava v sume 385,31 eur advokátke žalobcu, iné trovy v sume 12,42 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Naostatok, že žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok v

časti konania o náhradu mzdy v sume 651 eur Okresnému súdu Skalica do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že si žalobca uplatňoval náhradu mzdy za obdobie od 1.4.2009 do 21.12.2011 teda za 32 mesiacov a 21 dní mesiaca. Žalovaný podal návrh, ktorým žiada, aby súd priznal žalobcovi náhradu mzdy len v rozsahu 12 mesiacov, a to z dôvodu, že počas neplatného skončenia pracovného pomeru žalobca bol pracovne činný, bez preukázania znevýhodnenia zamestnávania. Súd vychádzajúc zo skutočnosti, že rozsahom návrhu žalovaného na zníženie rozsahu náhrady mzdy žalobcovi nie je súd viazaný, ale má súd za to, že v danom prípade je dôvod na primerané zníženie a následne nepriznanie žalovanému náhrady mzdy viac ako za 15 mesiacov. Náhrada mzdy pri neplatne rozviazanom pracovnom pomere, nemá charakter ekvivalentu mzdy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi. Súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas prevyšujúci v zákone primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 ZP, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 ZP. Súd vzal do úvahy, že v čase od neplatnej výpovede danej žalobcovi, t.j. od 1.4.2009 doposiaľ bol žalobca v šiestich pracovných pomeroch (u zamestnávateľa KM Beta, RIMS výroba s.r.o., I.T.L. Spedition s.r.o. Břeclav, INA Skalica, AUTO VALÚŠEK služby, s.r.o. v Holíči a toho času Ruukki Slovakia, s.r.o.) a trikrát bol evidovaný, ako nezamestnaný. Z výpovede žalobcu je zrejmé, že nezamestnaný bol vždy „z vlastného rozhodnutia“, nakoľko na ÚPSVaR sa vo všetkých troch prípadoch evidoval, pretože zamestnanie ukončil sám či už v skúšobnej dobe alebo i mimo nej z dôvodu, že mu nevyhovovali pracovné podmienky a pomery u zamestnávateľa. Taktiež súdu žalobca nepreukázal, že u zamestnaní žalobcu v období od 1.4.2009 do rozhodnutia súdu o neplatnosti výpovede nejako zhoršené podmienky zamestnávania žalobcu, čo do druhu práce, pracovného ohodnotenia alebo ďalšieho pracovného rozvoja, naopak žalobca bol počas celého obdobia v pracovnom pomere, a ak nebol bolo to krátke časové úseky z jeho vlastného rozhodnutia, nakoľko sám ukončil riadne uzatvorený pracovný pomer. Súd zistil, že počas uvedeného obdobia žalobca dosiahol príjem (či zo zárobku alebo podpory v nezamestnanosti) priemerne v čistom v sume 633,66 eur (plat 5.703,47 eur u zamestnávateľa KM Beta, podpora v nezamestnanosti 855,20 eur, plat 620,52 eur u zamestnávateľa I.T.L. Spedition s.r.o. Břeclav, podpora v nezamestnanosti 1.494,79 eur, plat 3.304,97 eur u zamestnávateľa INA Skalica, plat 2.619,67 eur u zamestnávateľa AUTO VALÚŠEK služby, s.r.o. v Holíči, podpora v nezamestnanosti 363,30 eur, plat 5.315,20 eur u zamestnávateľa Ruukki Slovakia, s.r.o., (plat u zamestnávateľa u RIMS výroba s.r.o. za obdobie od 1.11.2009 do 19.11.2009 a od INA Skalica za december 2010 súd nemal k dispozícii, ale žalobca potvrdil jeho výšku ako v predchádzajúcich mesiacoch) - celkom príjem 20.277,12 eur podelené 32 mesiacov = 633,66 eur), čo je porovnateľné príjmom u žalovaného, kde dosahoval za obdobie mesiacov október, november, december 2008 a január, február 2009 (súd nevychádzal pri porovnaní príjmu z príjmu za marec 2009 nakoľko v tomto mesiaci bolo vyplatené odstupné) priemerne príjem v sume 607,33 eur v čistom, teda neprišlo u neho k zhoršeniu sociálneho zabezpečenia. Súd vzal do úvahy obdobie po uplynutí zákonom stanovenej doby prevyšujúcej 12 mesiacov, keď žalovaný vykonával práce pre zamestnávateľa v Břeclavi, v Českej republike od 11.1.2010 do 15.3.2011 a skončil pracovný pomer, bol od 16.3.2010 do 30.6.2010 nezamestnaný. Je nepochybné, že výkon práce u tohto zamestnávateľa bol najviac vzdialený mimo jeho bydliska ako ostatné miesta výkonu práce u iných zamestnávateľov. Žalovaný mal snahu získať pracovnú pozíciu, aby si takto zabezpečil príjem. Nepochybne sa mu zvýšili náklady najmä s cestovným. Pracovný pomer ukončil a bol evidovaný ako nezamestnaný po dobu troch mesiacov. Prihliadajúc na hore uvedené skutočnosti má súd za to, že náhrada mzdy, predstavujúca určitú formu satisfakcie, odškodnenia žalobcovi, ako zamestnancovi, ktorému bola daná neplatná výpoveď z pracovného pomeru je dostatočná v sume 10.853,70 eur, ktorá predstavuje 15-násobok priemerného zárobku žalovaného, a to s poukazom na ust. § 79 ods. 2 ZP, ako zákonom stanovenú „minimálnu satisfakciu zamestnancovi a sankciu zamestnávateľovi“ v podobe 12-násobku a vo zvyšku uplatneného nároku za ďalších 20 mesiacov a 21 dní mesiaca náhradu znížil na 3 mesiace počas doby nezamestnanosti po skočení výkonu práce v Břeclavi. Súd v ostatnej časti do uplatneného nároku náhrady mzdy žalobcu z a m i e t o l. Súd v časti uplatneného nároku na priznanie úroku z omeškania vychádzal z toho, že nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškania s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Zákonník práce z roku 1965 /Zák. č. 65/1965 Zb. v znení neskorších predpisov/ túto možnosť jednoznačne vyjadril vo svojom ustanovení § 256 ods. 2 prvá veta tak, že účastník, ktorého peňažný nárok nebol včas a riadne uspokojený, môže požadovať úroky z omeškania

vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Keďže terajší Zákonník práce /Zák. č. 311/2001 Z.z./ a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu o úroku z omeškania, treba postupovať i v takomto prípade podľa občianskoprávných predpisov. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená Nar. vl. č. 87/1995 Z.z. pre omeškania s plnením peňažného dlhu ako vykonávacieho predpisu k ustanoveniu § 517 ods. 2 OZ. Úrok z omeškania je vo svojej podstate majetkovou sankciou. Má veriteľa v tomto prípade zamestnanca odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, úžitky ktorej na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník - zamestnávateľ. Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zaviniť, resp. dôvod omeškania, na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom stanovená lehota plnenia uplynula. V danom konaní súd svojim rozhodnutím neurčuje splatnosť náhrady mzdy. Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t.j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti. Splatenosť náhrady mzdy vyplýva z ustanovení hmotného práva § 129 ZP k § 132 ZP, keď ustanovenia § 129 až 131 sa vzťahujú rovnako na všetky zložky príjmu zamestnanca poskytované zamestnávateľom, ak ide o ich splatenosť, výplatu a vykonávanie zrážok. Preto v časti nároku žalobcu týkajúceho sa úroku z omeškania súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, že s náhradou mzdy je žalovaný v omeškaní tak ako pri mesačnej splatnosti mzdy, a preto súd priznal žalobcovi 9% ročný úrok z omeškania priemerného mesačného zárobku za každý z 15 mesiacov. V zmysle kolektívnej zmluvy uzatvorenej u žalovaného, ako zamestnávateľa podľa časti V. bodu 23 je splatenosť mzdy a náhrady mzdy splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr v priebehu nasledujúceho mesiaca, t.j. najneskôr posledný deň takto určeného mesiaca. Náhrada mzdy za mesiac apríl 2009 je splatná 31.5.2009, za máj 2009 je splatná 30.6.2009, za jún 2009 je splatná 31.7.2009, za júl 2009 je splatná 31.8.2009, za august 2009 je splatná 30.9.2009, za september 2009 je splatná 31.10.2009, za október 2009 je splatná 30.11.2009, za november 2009 je splatná 31.12.2009, za december 2009 je splatná 31.1.2010, za január 2010 je splatná 28.2.2010, za február 2010 je splatná 31.3.2010, za marec 2010 je splatná 30.4.2010, za apríl 2010 je splatná 30.5.2010, za máj 2010 je splatná 30.6.2010 a za jún 2010 je splatná 30.7.2010. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (nariadenie v § 3 a § 4 je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalobca v konaní je oslobodený od platenia súdnych poplatkov v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. d/ Zák. o súdnych poplatkoch a preto súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť súdny poplatok s použitím ust. § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch podľa položky 1 písm. a, b Sadzobníka súdnych poplatkov tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku. Súd v časti rozhodovania o náhrade trov konania posúdil nárok s použitím ustanovenia §142 ods. 2 O.s.p. a to v časti nároku na náhradu mzdy za obdobie 12 mesiacov, keď mal žalobca len čiastočný úspech v konaní a v časti nároku presahujúceho 12 mesiacov podľa §142 ods. 3 O.s.p. ako výnimky zo zásady úspešnosti v konaní. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Žalobca uplatnil nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov s tým, že základný nárok na náhradu mzdy bol daný právoplatným rozhodnutím o neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi. Za obdobie 12 mesiacov žalobcovi patrí právo na náhradu mzdy bez možnosti jeho zníženia a za čas prevyšujúci obdobie 12 mesiacov závisí na úvahe súdu, keď súd môže na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Žalobca pri vyčíslení práva na náhradu mzdy za 12 mesiacov vychádzal z priemerného zárobku za rozhodné obdobie štvrtého štvrťroku 2008 a súd pri rozhodovaní náhrady mzdy vychádzal z priemerného zárobku za rozhodné obdobie prvého štvrťroku 2009, keď prišlo k priznaniu nižšej náhrady mzdy, než uplatnil žalobca a tým mal žalobca v tejto časti nároku v konaní len čiastočný úspech. Súd preto v tejto časti uplatneného nároku žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, pretože súd 1. stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalovaný poukázal na to, že žalobca po neplatnej výpovedi len zamestnal sa u ďalších zamestnala telo, pričom vo všetkých prípadoch tiež nasledujúce pracovné pomery skončili na podnet žalobcu. u ž mzda, ktorá mu plynula hneď

od prvého zamestnávateľa .- spoločnosti KM BETA , spol s r.o. prevyšoval dala jeho priemerný zárobok, ktorý dostával u žalovaného v príjem žalobcu za prvých 12 mesiacov po neplatnom skončení pracovného pomeru v prevyšuje i v tomto období dvojnásobok jeho priemerného mesačného zárobku žalovaného. Žalovaný je toho názoru, že priznanie náhrady mzdy vo výške 8680, 96 eur, čo zodpovedá dvojnásobku priemerného mesačného zárobku vo výške 720,58 eur musí predstavovať dostatočnú satisfakciu i sankciu za neplatné skončenia pracovného pomeru. Čistý mesačný príjem žalobcu po neplatnom skončení pracovného pomeru až do konca obdobia, za ktoré požadoval priznať náhradu mzdy predstavoval 633,66 euro. Priemerný hrubý mesačný zárobok chodca žalobcu u žalovaného by však bolo na úrovni 720 30 58 eura, teda v čistom menej než sa 570 euro. Celkové príjmy žalobcu sa teda po neplatnom skončení pracovného pomeru u žalovaného zvýšili. Napriek tomuto by žalovaný mal podľa napadnutého rozhodnutia znášať sankciu vo väčšom rozsahu než je podľa zákona nevyhnutné. Ak aj bol žalobca v období od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2010 to znamená 13. až 15. mesiac po neplatnom skončení pracovného pomeru u žalovaného nezamestnaný, žalovaný len v tom samom nevidí dôvod na priznanie náhrady mzdy aj za toto obdobie presahujúce 12 mesiacov, keďže ZP nespája možnosť znížiť či nepriznať náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov s konkrétnymi okolnosťami v konkrétnych časových úsekoch. Tej súvislosti poukázal na ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce keď za obdobie presahujúce 12 mesiacov je potrebné hľadiť ako na jedinú sumu, o ktorej primerane súd zvažuje, nie ako na množstvo mesačných súm, o ktorých súd jednotlivo a samostatne rozhoduje. preto navrhol rozsudok súdu 1. stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Považuje odvolanie žalovaného za nepodstatné a s odvolacími dôvodmi nesúhlasí pretože: nepravdivé tvrdenie žalovaného, že vo všetkých prípadoch pracovné pomery u zamestnávateľov, u ktorých sa zamestnal po neplatnej výpovedi žalobca skončil z vlastnej vôle alebo na svoj podnet. Pracovný pomer u KM BETA spol s r.o. bol ukončený dňom 30. 10. 2009 bez zavinenia žalobcu a to z organizačných dôvodov podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) zákonníka práce. Pracovný pomer u zamestnávateľa RIMS- výroba s.r.o bol ukončený z toho dôvodu, že zamestnávateľ zamestnancov riadne nevyplácal mu mzdu a neplnil si zákonné povinnosti a od žalobcu nemožno požadovať, aby ju takéhoto zamestnávateľa pracoval. pracovný pomer u zamestnávateľa I.T.L. Břeclav ukončil v skúšobnej dobe. nepravdivé je tiež tvrdenie žalovaného, že príjem žalobcu ku nasledujúcich zamestnávateľov bola vyššia ako jeho priemerný zárobok, ktorý dosahoval u žalovaného. Žalovaným pri svojich výpočtoch účelovo vychádza z priemerného zárobku, ktorý u neho žalobca dosahoval posledných troch mesiacov svojho pracovného pomeru to znamená od januára 2009 do marca 2009, teda už počas plynutia výpovednej doby. V tomto období skutočne žalobca dosahoval priemerný mesačný zárobok 723,58 eura, nakoľko bol už vo výpovednej dobe a neboli mu vyplácané prémie, ktoré inak tvorili podstatnú a pravidelnú zložku mzdy. Podľa názoru žalobcu pri porovnávaní pracovných podmienok treba brať do úvahy aj jeho skutočný zárobok , ktorý žalobca u žalovaného počas trvania pracovného pomeru dosahoval. Takýto pravidelný zárobok žalobcu bola výrazne vyšší než ten, ktorý neustále žalovaný zmieňuje. Poslednom kalendárnom štvrtroku 2008 žalobcovho zárobok u žalovaného pri 8 hodinovom dennom pracovnom čase vrátane prestávky na obed dosahoval priemerne 995,93 euro mesačne (výplatné pásky sú založené v spise). Vo všetkých zamestnaniach, v ktorých žalobca po neplatnom skončení pracovného pomeru u žalovaného pracoval, mal horšie pracovné podmienky než u žalovaného, inak by uvedené zamestnaniach nikdy v danej hospodárskej situácii neopustil. Z žalobca nezdiera názor žalovaného, že priznanie náhrady mzdy v zmysle ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce za obdobie presahujúce 12 mesiacov je šikanou zamestnávateľov. Naopak má zato, že dobu, po, ktorú sa poskytuje náhrada mzdy pri neplatnej výpovedi by súd nemal bez zo závažných dôvodov skracovať. Žalovaný ako zamestnávateľ by mal niesť zodpovednosť za nezákonnú výpoveď. tak isto mu nie je pravdou, že k chybe žalobcu spočívajúce neprerokovanie výpovede prišlo v dôsledku nejednoznačných formulácií zákonníka práca vnútorných predpisov odborového zväzu. Žalovaný sa uspokojil s tým, že predsedu odborov iba oboznámil so zámerom dať žalobcovi i ostatným na výpoveď, ale o prerokovanie odborový orgán nepožiadala, výpovede mu nepredložila ani nepočkal na uplynutie zákonnej 10 dňovej lehoty odvolaciemu súdu podľa ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdiť s výnimkou výroku o trovách konania, proti ktorému sa žalobca odvolal a priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 505,05 euro: za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu v hodnote 270,54 euro podľa § 10 ods. 11 v spojení s § 14 ods. 1 vyhlášky číslo 655/2004 Z.z.. Ďalej si uplatňoval jednu polovicu základnej tarifnej sadzby za 1 úkon právnej služby a to za odvolanie proti výroku o trovách konania vo výške 126,97 euro, jednu tretinu základnej tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 4

citovanej vyhlášky za 1 úkon právnej služby - rokovanie s klientom 31. 10. 2012 nepresahujúcej jednu hodinu v hodnote 84,65 euro, a 3 krát režijný paušál po 7,63 euro, spolu 22,89 euro.

Proti výroku o trovách konania podal odvolanie žalobca. Odvolal sa proti výroku: žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania v časti nároku náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov. Prvostupňový súd toto odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1, 2 O.s.p., že tým, že žalobca mal len čiastočný úspech v konaní, keď mu súd priznal za obdobie dvanástich mesiacov nižšiu náhradu mzdy tu mzdy než akú žalobca uplatnil. Prvostupňový súd však nesprávne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p.. Žalobca poukazuje na zaužívanú prax súdov, ktoré pri uplatňovaní ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. priznávajú trovy žiadnemu z účastníkovi vtedy, keď pomeru úspechu a neúspechu v konaní je zásadne rovnaký. Žalobca poukazuje na to, že napadnutý výrok súdu 1. stupňa nie je riadne odôvodnený a má zato, že napadnuté rozhodnutie tak pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné nezodpovedá ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p.. V tejto súvislosti dodáva, že výšku náhrady mzdy, ktorú žalobcom návrhu uplatnila nevypočítal žalobca svojvoľne, ale presne tak ako ustanovuje ZP. Súd sa však priklonil k právnomu názoru, podľa ktorého sa na výpočet náhrady mzdy má použiť priemerný zárobok za obdobie 1. kalendárneho štvrťroku 2009. Žalobca má zato, že napadnutý výrok tým, že súd 1. stupňa rozhodol: " žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov v časti nároku náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov " vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, že súd 1. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu (§ 142 ods. 3 O.s.p.) a nedostatočne zistil skutkový stav a ďalej, že rozhodnutie je postihnuté takzvanou inou vadou konania (§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.) spočívajúcou v nepreskúmateľnosti odôvodnenia výroku o náhrade trov konania súdu 1. stupňa (§ 157 ods. 2 prvá O.s.p.), majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. preto navrhol priznať náhradu trov podľa uplatneniam a zrušiť tak rozsudok súdu 1. stupňa v napadnutej časti ja vrátiť na ďalšie konanie alebo zmeniť napadnutý výrok o trovách tak, že s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p. priznal žalobcovi za 12 mesiacov trovy v plnej výške nakoľko jeho neúspech vo veci pomere k úspechu je nepatrný.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§10 ods. 1 O.s.p.), po zistení že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 202 ods. 2 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. pretože dospel k záveru, že rozsudok súdu I. stupňa je vecne správny, pričom zvyšný výrok o nepriznaní trov nebol potrebný.

Podľa § 252g ods. 1 ZP, ustanoveniami sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. septembrom 2011. Právne úkony urobené pred 1. septembrom 2011 a nároky, ktoré z nich vznikli, sa posudzujú podľa právnej úpravy účinnej do 31. augusta 2011. Súd I. stupňa preto správne posúdil nárok žalobcu v zmysle ustanovení Zákonníka práce účinného v čase neplatného skončenia pracovného pomeru.

Podľa § 79 ods. 1 a 2 Zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníku práce (ďalej len ZP), ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

Podľa § 118 ods. 2 ZP, mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Za mzdu sa nepovažuje plnenie poskytované v súvislosti so zamestnaním podľa iných ustanovení tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov, najmä náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady, príspevky zo sociálneho fondu, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií, daňový bonus, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca a náhrada za pracovnú pohotovosť. Za mzdu sa tiež nepovažuje ďalšie plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení.

Podľa § 134 ods. 1, 2 a 4 ZP, priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

Žalobca sa domáhal, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou dané žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné, pracovný pomer u žalovanej trvá a uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za čas od 1.4.2009 až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru, ako i nahradiť trovy konania. Okresný súd Skalica rozsudkom č.k. 2C/159/2009-248 (právoplatným dňa 20.12.2011) v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/31/2011-305 zo dňa 18.10.2011 určil, že výpoveď žalovaného zo dňa 22.12.2008, doručená žalobcovi dňa 23.12.2008 je neplatná a pracovný pomer medzi účastníkmi trvá.

Súd I. stupňa správne zistil, že žalobca od 1.4.2009 pracoval a dosahoval zárobok u týchto zamestnávateľov: Od apríla 2009 do októbra 2009 pracoval u zamestnávateľa KM Beta, kde dosiahol priemernú mesačnú čistú mzdu 5.703,47 eur. Od 1.11.2009 do 19.11.2009 pracoval u zamestnávateľa RIMS výroba s.r.o.. Pracovný pomer ukončil žalobca sám v skúšobnej dobe, pretože zamestnávateľ nespĺnil podmienky, ktoré sľuboval pri nástupe. Od 20.11.2009 do 10.1.2010 bol žalobca nezamestnaný. Žalobca sa evidoval na ÚPSVaR dňa 24.11.2009 pričom za uvedené obdobie mu bola vyplatená podpora v nezamestnanosti v sume 855,20 eur. Od 11.1.2010 do 15.3.2010 bol zamestnaný u zamestnávateľa I.T.L. Spedition s.r.o. Břeclav. Tu dosiahol príjem netto 15.788,- Kč, t.j. priemerne mesačne 5.262,66 Kč. Pracovný pomer ukončil žalobca sám v skúšobnej dobe, pretože zamestnávateľ nespĺnil podmienky, ktoré sľuboval pri nástupe. Od 16.3.2010 do 30.6.2010 bol žalobca nezamestnaný. Za uvedené obdobie mu ÚPSVaR vyplatil podporu v nezamestnanosti v sume 1.494,79 eur. Od 1.7.2010 do 31.12.2010 bol zamestnaný u zamestnávateľa INA Skalica spol. s.r.o., dosiahol príjem za 5 mesiacov netto 3.304,97 eur, t.j. priemerne mesačne 660,99 eur. Súdu žalobca nepreukázal príjem za december roku 2010. Pracovný pomer mal žalobca dohodnutý na dobu určitú do 30.6.2011. Pracovný pomer ukončil, nakoľko mal dohodnutý iný výhodnejší pracovný pomer u zamestnávateľa Auto Valúšek v Holíči od 1.1.2011. Od 1.1.2011 do 22.3.2011 bol zamestnaný u zamestnávateľa AUTO VALÚŠEK služby, s.r.o. v Holíči, kde žalobca skončil pracovný pomer, lebo nebol spokojný s pomermi u tohto zamestnávateľa. U uvedeného zamestnávateľa mal mesačný príjem v čistom priemerne 873,22 eur. Od 23.3.2011 do 2.5.2011 bol žalobca nezamestnaný. Od 17.4.2012 poberal podporu v nezamestnanosti do 17.4.2011 v sume celkom 363,30 eur. Od 3.5.2011 je zamestnaný žalobca u zamestnávateľa Ruukki Slovakia, s.r.o., kde žalobca podľa predložených výplatných pásov dosahuje mesačnú priemernú čistú mzdu v sume 664,40 eur. Zo mzdového listu žalovaného a výplatných pásov za obdobie od 1.1.2009 do 31.3.2009 mal sú preukázané, že žalobca v tomto období dosiahol priemerný hodinový zárobok v sume 4,4378 eur a priemerný mesačný zárobok v sume 723,58 eur.

Správne tiež zistil priemerný zárobok v rozhodnom období Vychádzajúc z rozhodného obdobia 1. štvrtroku roku 2009, zo mzdového listu žalovaného a výplatných pásov žalovaného za uvedené obdobie žalobca dosiahol priemerný hodinový zárobok v sume 4,4378 eur a priemerný mesačný zárobok v sume 723,58 eur. Pri určení priemerného hodinového zárobku súd vychádzal z hrubej mzdy s poukazom na

ust. §134 ods. 1 a 2 ZP a § 118 ods. 2 ZP žalovaného, t.j. zo zúčtovanej hrubej mzdy bez náhrad mzdy a odstupného nasledovne: za január 2009 zo sumy 529,03 eur, za február 2009 zo sumy 667,38 eur, za marec 2009 zo sumy 467,77 eur, t.j. spolu 1.664,18 eur podelené 375 hodinami odpracovaným za uvedené obdobie sa rovná priemerný hodinový zárobok v sume 4,4378 eur a priemerný mesačný zárobok je v tom prípade 723,58 eur (4,4378€ krát 7,5 krát 21,74).

V čase od neplatnej výpovede danej žalobcovi, t.j. od 1.4.2009 bol žalobca v 6 pracovných pomeroch (u zamestnávateľa KM Beta, RIMS výroba s.r.o., I.T.L. Spedition s.r.o. Břeclav, INA Skalica, AUTO VALÚŠEK služby, s.r.o. v Holíči a toho času Ruukki Slovakia, s.r.o.) a tri krát bol evidovaný, ako nezamestnaný. Súd správne zisťoval skončenia pracovných pomerov (z výpovede žalobcu je zrejmé, že nezamestnaný bol vždy „z vlastného rozhodnutia“, nakoľko na ÚPSVaR sa vo všetkých troch prípadoch evidoval, pretože zamestnanie ukončil sám či už v skúšobnej dobe alebo i mimo nej z dôvodu, že mu nevyhovovali pracovné podmienky a pomery u zamestnávateľa). Žalobca nepreukázal, že u zamestnaní žalobcu v období od 1.4.2009 do rozhodnutia súdu o neplatnosti výpovede nejako zhoršené podmienky zamestnávania žalobcu, čo do druhu práce, pracovného ohodnotenia alebo ďalšieho pracovného rozvoja, počas celého obdobia bol v pracovnom pomere a krátke časové úseky z jeho vlastného rozhodnutia ukončil riadne uzatvorený pracovný pomer. Počas uvedeného obdobia žalobca dosiahol príjem (či zo zárobku alebo podpory v nezamestnanosti) priemerne v čistom v sume 633,66 eur (plat 5.703,47 eur u zamestnávateľa KM Beta, podpora v nezamestnanosti 855,20 eur, plat 620,52 eur u zamestnávateľa I.T.L. Spedition s.r.o. Břeclav, podpora v nezamestnanosti 1.494,79 eur, plat 3.304,97 eur u zamestnávateľa INA Skalica, plat 2.619,67 eur u zamestnávateľa AUTO VALÚŠEK služby, s.r.o. v Holíči, podpora v nezamestnanosti 363,30 eur, plat 5.315,20 eur u zamestnávateľa Ruukki Slovakia, s.r.o., (plat u zamestnávateľa u RIMS výroba s.r.o. za obdobie od 1.11.2009 do 19.11.2009 a od INA Skalica za december 2010 súd nemal k dispozícii, ale žalobca potvrdil jeho výšku ako v predchádzajúcich mesiacoch) - celkom príjem 20.277,12 eur podelené 32 mesiacov = 633,66 eur), čo je porovnateľné príjmom u žalovaného, kde dosahoval za obdobie mesiacov október, november, december 2008 a január, február 2009 (súd nevychádzal pri porovnaní príjmu z príjmu za marec 2009 nakoľko v tomto mesiaci bolo vyplatené odstupné) priemerne príjem v sume 607,33 eur v čistom, teda neprišlo u neho k zhoršeniu sociálneho zabezpečenia. Súd vzal do úvahy obdobie po uplynutí zákonom stanovenej doby prevyšujúcej 12 mesiacov, keď žalovaný vykonával práce pre zamestnávateľa v Břeclavi, v Českej republike od 11.1.2010 do 15.3.2011 a skončil pracovný pomer, bol od 16.3.2010 do 30.6.2010 nezamestnaný. Súd mal za to, že náhrada mzdy, predstavujúca určitú formu satisfakcie, odškodnenia žalobcovi, ako zamestnancovi, ktorému bola daná neplatná výpoveď z pracovného pomeru je dostatočná v sume 10.853,70 eur, ktorá predstavuje 15-násobok priemerného zárobku žalovaného, a to s poukazom na ust. § 79 ods. 2 ZP, ako zákonom stanovenú „minimálnu satisfakciu zamestnancovi a sankciu zamestnávateľovi“ v podobe 12-násobku a vo zvyšku uplatneného nároku za ďalších 20 mesiacov a 21 dní mesiaca náhradu znížil na 3 mesiace počas doby nezamestnanosti po skočení výkonu práce v Břeclavi. Súd v ostatnej časti do uplatneného nároku náhrady mzdy žalobu preto správne zamietol.

V ostatnom odkazuje odvolací súd na správne dôvody súdu I. stupňa v jeho rozhodnutí s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p.

Vecne správne rozhodnutie preto odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodnutí o trovách konania prvostupňový súd aplikoval ust. § 142 ods. 1, 2., 3 O.s.p, pričom zdôvodňoval, že sa žalobca domáhal priznania náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 79 ZP. Žaloba žalobcu je čo do právneho základu opodstatnená (žalovaný ako zamestnávateľ so žalobcom neplatne skončil pracovný pomer) a čiastočne súd jeho žalobe vyhovel. Ale žalobca si uplatnil nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov s tým, že základný nárok na náhradu mzdy bol daný právoplatným rozhodnutím o neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi. Za obdobie 12 mesiacov žalobcovi patrí právo na náhradu mzdy bez možnosti jeho zníženia a za čas prevyšujúci obdobie 12 mesiacov závisí na úvahe súdu, keď súd môže na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Žalobca pri vyčíslení práva na náhradu mzdy za 12 mesiacov vychádzal z priemerného zárobku za rozhodné obdobie štvrtého štvrtroku 2008 a súd

pri rozhodovaní náhrady mzdy vychádzal z priemerného zárobku za rozhodné obdobie prvého štvrťroku 2009, keď prišlo k priznaniu nižšej náhrady mzdy, než uplatnil žalobca a tým mal žalobca v tejto časti nároku v konaní len čiastočný úspech. Súd preto v tejto časti uplatneného nároku žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania z priznaného nároku 2.170,74 eur (3 x 723,58). Predpokladom pre aplikáciu ustanovenie § 142 ods. 3 OSP je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (prípadne znaleckého posudku). Ak je tento splnený, je potrebné o náhrade trov konania rozhodnúť podľa tohto ustanovenia. Ustanovenie § 142 ods. 3 OSP predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania.

Ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu z dikcie zákonného ustanovenia vyplýva, že úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške plnenia. Úvaha o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti) ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume účastník uplatňoval. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku.

Ak súd I. stupňa takto aplikoval ust. § 142 ods. 3 O.s.p. a rozhodol o trovách tak, že za obdobie 12 mesiacov žalobcovi patrí právo na náhradu mzdy bez možnosti jeho zníženia a za čas prevyšujúci obdobie 12 mesiacov závisí na úvahe súdu, keď súd môže na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať, potom je výrok o priznaní náhrady dostatočný a výrok o nepriznaní zvyšku nadbytočný.

Z tohto dôvodu musel byť zrušený podľa ust. § 221 ods. 1 O.s.p pretože bolo o náhrade trov rozhodnuté správne podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p.,

Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté počtom hlasom 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.